

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

496:613.7

Hely

Idő

"1923"

Személy

Szerző: *Mecs Alajos*

Cím: *Tavasz a svábhegyen*

Forrás: *Magyarország*

Bp

1923. 4. 1.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(C)

Tavasz a Svábhegyen

— A Magyarország tudósítójától —

A márciusi szellő lehámozta a budai hegyekről a téli gúnyát, naptól simogatót oldálukon. Klütözött a zsenge zöld. A Dunajárt kőlépcsőin sütkérező szegénylegények felé barátságosan integetnek a távolban feklő dombok; egycsapásra felderült a világ arca. Ahonnan nem is régen hideg szelet és havat szállító felhőbrigádok ereszkedtek a városra, ott most boldogságot sejtető színfoltok ragyognak, erőt és az egész élet tartamára elégséges jókedvet ígérve. Csak utnak kell indulni, hogy az álmat valóra váltsuk.

A pesti ember utja a boldogsághoz villamoson és fogaskerekűn vezet. Páradtságosabb, terhesebb és jóval kényelmelenebb, mint az a bizonyos keskeny ösvény, amelynek végénél Szent Péter vár kapukulcsát az igazakra. A vezeklés tűrhetlenebb részét a villamoskocsikon röjja le a vándor, a fogaskerekűn már vigabb az élet. Hegyek-völgyek szemekaprátató pompája eitereli saját bajáról az utas figyelmét. Messzi erdők barna tömegére leheletzöld fátyolt szöveget egy láthatatlan kéz s az egész vidék a mennyből derűjét veri vissza. A hegy tövében lázasan építenek két-három villát, feljebb, a kertekben jókedvű emberek ásnak-kapálnak. Virgonc csirkehadak kapirgálnak a haris között, itt a tavasz, van kukac és verőfény.

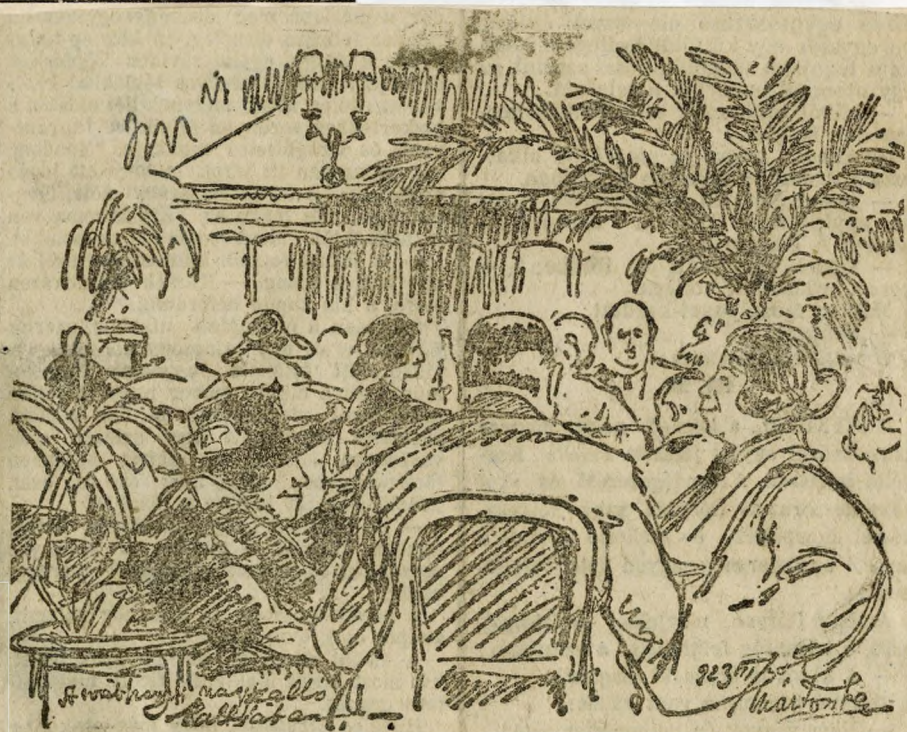
De a vonat kitartóan kapaszkodik. A polgári jólétről és apró örömeikről beszélő táj képe lassan átváltozik. Eltűnnek a szerény házikók, az örömlükben ordító gyerekek és a fűben bukfenező gidák. A nyaralók békos zónáját a

villák gögös negyede követi. Errefelé már szabályozottak az utak, vajaskenyeret májszólnak a gyerekek s nem léphetnek a hívogató zöld pázsitra, mert a *Präulein* fültüknél fogva huzza vissza őket.

Itt a fák a villáknak köszönhetik életüket és nem fordítva. Alakjukat nem a természet, hanem a mindenkori divat formálja. A jóhallású rigókat hamis zongoraszóval kergették el és a németül tudó szajkók más vidékre mentek magyarul tanulni...

Az ötvenes évek derült korában, amikor az ördögök még fehérebbek voltak, mint ma az angyalok, jókai széles Magyarországon nem talált oly elhagyott helyet, mint a Svábhegy. Rókatanyák és vad cserjések lepték be az egész hegyet, alig volt található egy-két sváb major. Ma ez már mind a múlté, a borzokat kiszorították a börtlanerek. Az irdatlan, domb szabályozott utakkal van tele, a jólgondozott kertek közepén gögös villák hivalkodnak gazdájuk vagyonával. Egy-két év és a jókedvű pesti kirándulók már nem fognak esapatostul az Istenhegyi-úton a hegyek felé menni jó levegőt szívni. Nem lesz egy tenyérnyi hely sem, amelyet drótkerítéssel elne zárnának előlük. Nem lehet majd ingujjra vetkőzve, vig dalokat énekelve bolyongni a mezőkön.

Két-három esztendő alatt nagyott fordult itt a világ. Anél nem is olyan régen egy vízholdó szamar szokta tartani sziesztáját, most az autók tömege áll a szálló előtt. Elegáns ruházatu hölgyek és urak — jönnek-mennek, feszes és kellemetlen lett az élet. A szálló teljesen átfarmaldott, halljában palma alatt kényelmes szőlygekben ülnek a vendérek, a lazább-

A svábhegyi szálló halljában

jén vadonatúj turista ruha, sárga félcipő, vízzöld harisnya, gyűrűk serege, sőt az egyik turista karján aranykarkötős órat is láttunk. Ezek turáinak kétemelelnvi lépéseit, áll — amíg lakosztályukból lejönnek a teraszra. Innen nézik áttymáiva a várost és várják a fogaskerekű érkezését. A társalgás meglehetősen hangos, a mozdulatok élénkségét azonban befolyásolja az új ruha szokatlansága. Láttunk öreg hölgyeket, akiknek az életük végén adta meg a sors, hogy tipikus főkötojüket struccotlas kalappal cserélik fel, s ezek az átkozott struccotlask nem engedték

őket nevetni, sem nyugodtan enni. A férfiak kissé virgoncabbak, egy szabadbnálló székért a terem különböző oldalairól versenyt futnak és formális civódás kelet-

kezik akörül, hogy kinek van joga a székekhez. Kicsiny négyszemélyes asztalka mellett tizenhatan is ülnek, harminckett személyre valót fogyasztanak. Persze, ez nem vonatkozik a szálló összes van-

dégeire, csak — a háromnegyed részére. Ez a kis töredék az utolsó fogaskerekükkel ugyis visszautazik Pestre, a többiek, akiket a korona zürichi zuhanása húzott fel ide, azok ittmaradnak. Ki a szállóban, ki a villákban. Az ugynevezet nyaralók, akik valamikor szerényen egy kis szobát béreltek ki az uzsorás sváboktól, már

végképp eltűntek. Kiadó lakás nincs, mert a jövevények teljes egészében vásárolják meg a villát és ha akadna is egy-két ilyen átmeneti lakás, azért csekély fél-milliót kérnek a nyári évadra. A nagy nemzetközi élet fellendülését a fogaskerekű átépítésétől várják. Tervbevették a háborús esztendők elején, de ami akkor kilenc-tíz millióba került volna, az ma egymilliárdból sem futja...

A Svábhegy megszűnt üdülőhely lenni. A nyári víg seregeknek nincs itt semmi keresnivalója. Itt az új arisztokrácia fogja majd élvezni a hirtelen jólétet. Már gyülekeznek. Az első jelen voltak nevei közül az itt mellékelt ábrákat sikerült feljegyeznünk...

Más autójára irigykedő
„üdülő“

Kár keseregni. Van még hegy és domb a világon, de hogy azokra feljuthassunk, előbb innen kell leereszkedni. A fogaskerekű lassan megérkezik. Kevés a felfelé igyekvő utas. Egy-két szobaleány és néhány vékonypénzű „alkalmi“ látogató vár rá. A pályatest mellett két kövér ur sétál, hasuk körül öv, az övben patronok, vállukon puskák. Vajon mit kereshetnek erre felé? Vadászoknak néztem őket, de a szomszédom gyanakodva surgta a felesége fülébe, hogy ezek egész biztosan ébredők. Beszállás. A forduló után elcsúsznak a sötétből a város. Ugy fekszik a mélyben, mint egy hatalmas óriás, akit villogó bőri kigyó szorongat halálra. Az ezernyi lámpa csillogó fénye izzó verejtéknek

Autók a Nagyszálló előtt

Autók a Nagyszálló előtt

látszik és úgy érzem, hogy az óriás verejtékét egy megfoghatatlan szörny gyűjti össze, aki mindennap innen a hegyről ereszkedik le, tehetetlen prédájára.

Mécs Alajos